

[Chr. Christensen]

og betydningen heraf i forbindelse med den fortsatte tilladte lønglidning kom klart frem i det økonomiske sekretariats rapport i marts, der meddelte, at de indkomstpolitiske foranstaltninger, der blev gennemført i december, som forudsat havde styrket industrieksporten. Men man gjorde samtidig opmærksom på, at denne styrkede konkurrenceposition let kunne undergraves ved en kraftig lønglidning.

Man havde altså fået fat i den rigtige ende, men manglende tilslutning fra store partier i denne sal omkring indkomstpolitikken i december har desværre vanskeliggjort brugen af dette instrument eller dette redskab i opbygningen af vor økonomi. Derved blev tyngden i brugen af midler i den økonomiske politik skubbet mere og mere over i retning af finanspolitiske foranstaltninger. Rapporten understregede atter den alvorlige negative udvikling, og denne tendens blev yderligere udbygget i finansdepartementets budgetredegørelse, der kom for kort tid siden. Man fortalte, at betalingsbalanceunderskuddet ville stige til 25-30 mia kr., og at udlandsgælden ville vokse til det dobbelte omkring 1983, hvis der ikke blev grebet kraftigt ind.

På den baggrund fremlagde regeringen så for folketingets partier et oplæg til forhandling, der bl. a. indebar en nedgang i realindkomsten for erhversaktive på ca. 5 pct., en finanspolitisk stramning på de 5 mia kr., besparelser på offentlige budgetter på ca. 8 mia kr., en beskæftigelsesplan på 4,6 mia kr. samt erhvervsfremmende foranstaltninger til 2,7 mia kr. I modsætning til december valgte regeringen her den fornuftige fremgangsmåde at orientere alle partier samlet med henblik på forhandling, før lovforslag blev udarbejdet, og man havde ikke bundet sig på forhånd til den ene af arbejdsmarkedets parter. Kristeligt folkeparti kunne dele målsætningen i oplægget, som jo var at øge produktionen bl. a. igennem støtte til erhvervslivet, at øge besparelserne i den offentlige sektor og endelig at holde igen på forbruget, men på en socialt rimelig måde.

Opgaven var stor og krævende. Derfor foreslog vi, at regeringen tog kontakt med de gamle firkløverpartier samt det radikale venstre og socialdemokratiet. 6 partier bag en løsning over 2-3 år ville skabe større tryk på arbejdsmarkedet og i befolkningen i det hele taget, og det ville give større lyst til

igangsætning og investering, fordi man jo så kendte betingelserne en tid fremover. Det ville også gøre det lettere for befolkningen at bære de byrder, det nu er blevet nødvendigt at pålægge den. Regeringen og de tre andre såkaldte gamle partier mente, de bedst alene kunne klare at løse landets problemer. Vi anbefalede forsøget og sagde, at der ikke ville blive stukket nogen kæp i hjulet fra vores side. En løsning var simpelt hen nødvendig. Men vi mente også, at disse fire partier dermed påtog sig et kolossalt ansvar for at føre forhandlingerne igennem til et positivt resultat. Det var derfor også med stor beklagelse, vi måtte konstatere, at evnerne, eller måske viljen til at mødes og løse opgaverne ikke var stor nok.

Alternativerne var derefter for det første, at regeringen kunne optage forhandlinger med de tidligere augustforligspartier, de radikale, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti. Dette ville give et flertal bag de nødvendige forslag, men et mindre flertal, end der ville have været bag et forlig med seks partier, hvor også V og K var med. Derfor ville den stabiliserende virkning også være mindre ude i befolkningen.

Et andet alternativ var rene socialdemokratiske forslag gennemført i folketinget med skiftende flertal og med en betydelig indflydelse til venstrefløjens i dansk politik, hvilket kunne blive dyrt for vort erhvervsliv og svække mulighederne for at øge produktionen.

Det tredje alternativ var, at regeringen udskrev valg, et valg, som ikke ville løse nogen problemer, tværtimod, blot forøge dem, idet økonomien ville være endnu dårligere for et nyt folketing, som måske endda kunne rumme et rødt flertal.

På den baggrund måtte vi skønne, at det første alternativ ville give de bedste muligheder for at rette op på landets økonomi, og derfor gik vi ind i seriøse forhandlinger med henblik på at nå et forlig.

Nu er forliget en kendsgerning, og folketinget har vist, at det kan fungere, men dette forlig klarer ikke med ét slag landets økonomiske situation, dertil er sårene alt for dybe. Det vil tage adskillige år at gennemføre den opretning, men der er skabt grundlag for en opbremsning mod afgrunden og en mulighed for at hindre, at aktive erhvervsudøvere drives fra virksomhed, hus og hjem, det gæl-